

**GEEN ZONDE
VAN DE TIJD**

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Gent, België
info@borgerhoff-lamberigts.be
www.borgerhoff-lamberigts.be

ISBN: 9789464983753
NUR: 402
D2024/11.089/155

©2024, Borgerhoff & Lamberigts nv

Auteur: Walter Grootaers
Redactie: Thijs Delrue (De Koperen Kogel, www.dekoperenkogel.be)
Eindredactie: Geert De Vriese
Cover en binnenwerk: Robin Jean August
Coverbeeld: Dirk Leunis © Tubbax management
Fotokatern: Photo News: foto 23 en 25,
Margit Vanturpelboom © Tubbax management: foto 26,
overige: privé-archief Walter Grootaers & Hoola Hoop
Coördinatie: Wim De Bock, Julie De Coninck & Joni Verhulst

Met dank aan Rick Tubbax

Gedrukt in Europa
Eerste druk: oktober 2024

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbe-
stand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

GEEN ZONDE VAN DE TIJD

WALTER GROOTAERS

OPGETEKEND DOOR THIJS DELRUE

**'IK BEN GEBOREN IN
WEST-DUITSLAND'**

P. 9

**LIERKE PLEZIERKE, DEEL 1
(DE MUZIKALE MICROBE)**

P. 33

**DE KREUNERS:
THE EARLY YEARS**

P. 59

**KREUNERS-MANIA
IN TWEE GOLVEN**

P. 85

**LIFE ON THE ROAD
(EN ERNAAST)**

P. 123

NOG NIET UITGEKREUND

P. 147

**THAT'S ENTERTAINMENT
(DE TELEVISIEJAREN)**

P. 175

**LIERKE PLEZIERKE, DEEL 2
(HET POLITIEKE EN HET
VOETBALVIRUS)**

P. 203

GOESTING

P. 235

FOTOKATERN

P. 264

HOOFDSTUK
1

‘IK BEN
GEBOREN
IN WEST-
DUITSLAND’

*Zijn leven is gezellig er is altijd veel volk
iedereen verstaat hem hij lijkt wel een tolk
toch wordt het vlug vervelen
hij kijkt er doorheen
en dat alleen is zijn grootste probleem*

ALTIJD ALLEEN

Sinds ik met die woorden een van de bekendste Kreuners-hits inzette, is het een publiek geheim, maar het leek me toch een toepasselijke zin om ook mijn levensverhaal mee te beginnen. Niet dat ik me nog iets herinner van dat heuglijke moment – dat zou pas straf zijn – maar mijn geboorteplek is wel degelijk relevant. Mijn eerste gekrijs was namelijk te horen in 1955, en in die tijd waren heel wat Belgische militairen in West-Duitsland gestationeerd. Aanvankelijk, vanaf het einde van de Tweede Wereldoorlog, was dat om te voorkomen dat onze oosterburen een nieuw conflict zouden ontketenen, maar al gauw waren het vooral de Russen die nauwlettend in de gaten werden gehouden.

Een van die Belgische militairen was Jos Grootaers. Samen met zijn vrouw Gaby en zijn twee peuters Luc en Ivan was hij van Lier naar het plaatsje Werl verhuisd, nabij Soest. Dat ligt een klein uurtje voorbij Dortmund en was zowat het verste punt richting IJzeren Gordijn waar Belgen werden geplaatst. Ondanks de Koude Oorlog moeten mijn ouders nogal warmbloedig zijn geweest, want amper een jaar na de geboorte van Ivan raakte mijn moeder weer zwanger. Van mij dus. Ik kreeg de naam Walter, een verwijzing naar Sir Walter Scott, de auteur van *Ivanhoe*, een boek dat mijn vader toen geweldig vond en waar hij ook al de mosterd had gehaald voor de naam Ivan. Gelukkig had hij toen geen ander boek op zijn nachtkastje liggen, anders had hij me misschien Tolstoj genoemd.

Kort na mij kwamen er nog twee jongens ter wereld, Ronald en Guy, ook al had mijn moeder elke keer vurig gehoopt op een meisje. Ze had wel al een dochter gekregen, toen ze amper zeven-tien was. Dat was een *accidentje* en vanwege die zwangerschap zijn mijn ouders ook moeten trouwen. Maar dat meisje is na ongeveer een jaar overleden aan een hersenvliesontsteking. Ik heb nooit de indruk gehad dat mijn ouders daardoor getekend waren. In die tijd was zo'n gebeurtenis niet ongebruikelijk en gingen mensen nuchterder om met het leven en de dood. Bovendien had mijn moeder niet veel tijd om te rouwen, want in korte tijd zette ze

dus vijf kinderen op de wereld – en jaren later ook nog Alain, ons nakomertje. De mensen vroegen zich af vanwaar al die jongens bleven komen! Mijn moeder was namelijk maar 1m48 klein... Toch had ze in haar jeugd basketbal gespeeld bij de Buffalo's in Lier, en dat deed ze heel vinnig – naar eigen zeggen hielp haar gestalte om zich tussen de lange benen van haar tegenstandsters te wurmen. Het is daar, in de basketbalclub, dat mijn pa haar heeft leren kennen. Hij speelde bij de mannenploeg, zij bij de vrouwenploeg.

Mijn pa was een wijze man die bovendien erg goed kon tekenen, maar de oorlog dwarsboomde zijn academische en artistieke ambities. Hij was pakweg tien jaar toen die begon en vijftien toen die was afgelopen, en aangezien hij in die vijf jaar amper school had gelopen, zat er niet veel anders op dan te gaan werken. Samen met mijn grootvader begon hij in de koperfabrieken in Vilvoorde, maar mijn pa had snel door hoe ongezond dat werk was en meldde zich op zijn achttiende vrijwillig aan bij het leger. Daar heeft hij zich wel altijd bijgeschoold – onder meer met een avondcursus Frans – om hogerop te geraken. Met succes, want hij heeft het tot de hoogste rang bij de onderofficieren geschopt. Officier worden was onmogelijk, want daar had hij een universitaire diploma voor nodig.

De Belgische militairen in Duitsland hadden weinig reden tot klagen. Zo kreeg mijn vader een gemeubeld appartement in Werl ter beschikking waar hij geen huur voor hoefde te betalen. Niet de grote luxe – mijn ouders vertelden mij altijd dat ik als baby in een tot bedje omgetoverde broodmand lag – maar wel tiptop in orde en proper. Op z'n Duits dus. Hoewel mijn moeder huisvrouw was, kreeg ze zelfs hulp van een poetsvrouw. Die heeft mijn vader wel eens serieus kwaadgemaakt. Mijn ouders trokken voor kerstavond naar Lier met hun drie kleine kinderen, maar omdat er onderweg hevig noodweer was losgebarsten, besloten ze terug te keren. Groot was hun verbazing én verontwaardiging toen bij thuiskomst bleek dat de poetsvrouw haar hele familie in ons appartement had

uitgenodigd voor haar eigen kerstfeest. Dat was snel afgelopen, maar de poetsvrouw is uiteindelijk toch mogen blijven.

Dat verhaal heb ik alleen van horen zeggen, want toen ik anderhalf jaar was zijn we verhuisd naar Aken, waar ik ook de kleuterschool zou doorlopen. Uit die periode dateert mijn eerste échte herinnering, en niet bepaald een plezante.

Op een zaterdag gingen we met het hele gezin winkelen in het Kaufhof, zo'n enorm warenhuis met vijf of zes verdiepingen. We reden toen met een Volkswagen Kever, en daar pasten we alleen in als iemand in de ruimte achter de achterbank ging liggen: ik dus. Op de terugweg viel ik door het ronkende geluid van de motor echter in slaap. Toen ik wakker werd, bleek ik helemaal alleen in die auto te liggen, in complete duisternis, in de garagebox op zo'n halve kilometer van huis. Ze waren me gewoonweg vergeten! Het nadeel van een groot gezin, zeker? Nu kan ik dit wel met de glimlach vertellen, maar op dat moment was ik behoorlijk in paniek. Ik klauterde uit de auto en begon als een gek op die poort te bonken, maar tevergeefs. Thuis hadden ze pas door dat ik ontbrak toen mijn vader rond vier uur de taart wilde aansnijden die we hadden gekocht. Normaal verscheen ik bij dat soort gelegenheden als eerste op het appél, maar nu was er van mij geen spoor te bekennen. Mijn ouders werden ongerust, speurden de hele buurt af, maar het kwam dus niet bij hen op dat ze me in de auto hadden laten liggen. Pas toen mijn vader besloot met de auto naar het politiekantoor te rijden, kwam hij naar de garagebox. Daar was ik intussen huilend in slaap gevallen op de achterbank, en ik werd pas wakker toen mijn vader instapte en het portier dichtsloeg. Ik vloog hem meteen om de nek, hij schrok zich natuurlijk te pletter. Eind goed al goed, dus, maar het is niet verwonderlijk dat dit kleine trauma zich in mijn geheugen heeft genesteld.

HOOFDSTUK
3

DE KREUNERS:
THE EARLY
YEARS

*Ik laat me niet meer kraken
al weet ik niet meer wat ik wil
ik trek niet meer mee aan't laken
Neem alles wat je maar wil
De kaarten zijn al lang verdeeld
en daar zit ik dan mee verveeld*

NEE OH NEE

Het was niet omdat mijn broers er vroegtijdig de brui aan hadden gegeven en mijn drumambities gefnuikt waren, dat ik de droom om een echte band op te richten, had opgeborgen. Ik kon vrij goed zingen – jawel! – en ook vrij hoog: Neil Young, *Ziggy Stardust* van David Bowie, zelfs Deep Purple, dat viel allemaal binnen mijn bereik. Het kwam er dus alleen op aan om de juiste muzikanten te vinden. Met de nadruk op ‘de juiste’, niet zozeer de beste. Ik kwam weleens in contact met supergetalenteerde muzikanten – zoals een Lierenaar met de veelzeggende bijnaam Jocke Clapton – maar daar viel niet altijd een band mee te vormen.

Tot ik op mijn zestiende of zeventiende Ronny Leyzen tegen het lijf liep. Hij stapte van een bus af, met zijn lang haar en zijn Afghaanse jas, en ik dacht: ‘Die moet ik aanspreken’. In die tijd kon je namelijk wel voortgaan op iemands stijl. Zelf liep ik trouwens rond met een jeansbroek met olifantenpijpen en onderaan van die rafelende lintjes. Dat was toen de in mode, maar *the real stuff* kon ik niet betalen. Dus knipte ik zelf lintjes uit een versleten broek en naaide die op een nieuwe. Ik was zowaar een *dedicated follower of fashion*, zoals bezongen door The Kinks!

Hoe dan ook, mijn buikgevoel bleek te kloppen. Het klikte met Ronny, al hielp het natuurlijk dat we dezelfde muzikale voorkeuren hadden. Zo nam hij me in 1975 mee naar de RAI in Amsterdam, want daar kwam een rijzende Amerikaanse ster spelen met zijn band. Dat was zo’n straffe kost dat de man in kwestie tot op vandaag mijn allerfavorietste artiest is, zeker live. Zijn naam? Bruce Springsteen.

Ronny heeft een belangrijke rol gespeeld in mijn muzikale ontdekkingstocht. Hij was zelf een ongelooflijk getalenteerde gitarist en samen probeerden we wat liedjes te maken. Dan speelde hij melodieën op zijn gitaar waarop ik teksten moest verzinnen. Op dat moment was ik muzikaal nog lang niet zo rijp als hij, ik moest als tekstschrijver nog een hele weg afleggen. Maar ik was supergemotiveerd en heb daar een paar jaar lang echt op zitten

wroeten, vooral door Engelstalige liedjes te vertalen naar het Nederlands. Dat was vechten, schaven, vijlen, plooiën, om mijn favoriete muziek naar mijn eigen taal om te zetten. Op enkele uitzonderingen na heb ik daar niets van gebruikt, ik deed dat vooral voor mezelf, als vingeroefening.

Een tijd lang vonden we een muzikale kompaan in Marc Van Rooy, een toffe kerel die begin jaren tachtig zanger-gitarist zou worden van The Parking Meters. Bij hem thuis in Kontich zaten zij met z'n tweeën wat te jammen, terwijl ik met potloden op een asbak het ritme aangaf. Al onze favoriete nummers passeerden de revue – *Rock 'n' Roll Suicide* van David Bowie, *Heart of Gold* van Neil Young, *All the Young Dudes* van Mott the Hoople, *Walk on the Wild Side* van Lou Reed – maar tot een optreden is het nooit gekomen. Dat gebeurde pas nadat Ronny een studiegenoot van hem op Sint-Lukas in Brussel introduceerde: Luc Imants, ook een gitarist, uit Deurne.

PUNKJE IN OOSTENDE

Luc had dezelfde drive als Ronny en ik, hij wilde écht op een podium staan, optreden voor een publiek. Alleen: wij konden nergens terecht! We repeteerden wel, maar niemand organiseerde toen concerten, tenzij voor Amerikaanse of Britse bands. Er was wel één concours in de Velodroom in Oostende, Luit '76, en we besloten daar samen met nog enkele kompanen aan deel te nemen onder de naam War. Uit te spreken op z'n Nederlands. We wisten wel dat iedereen dat toch op z'n Engels zou zeggen, maar dat was precies hoe we de mensen in de 'war' wilden brengen. Dat vertaalde zich ook in een bandlid in een witte overall met een lampenkap op z'n hoofd die op het podium postvatte, terwijl de rest van de groep Nederlandstalige nummers bracht. Toen de

jury vroeg wat daarvan de bedoeling was, antwoordden wij droog: 'Niks. Maar wees gerust, die lamp gaat niet aan, hoor.' Met dat soort humor – of beter: onzin – vielen we blijkbaar wel op, want we wonnen er zowaar de Prijs van het Publiek mee.

Een jaar later waren we dus weer van de partij, in een lichtjes andere bezetting maar met Ronny, Luc en mezelf als constante factor. Dit keer namen we deel als Rockorgaan, met een act getiteld *Punkje in Oostende*, een soort parodie op *Kuifje in...* Ikzelf was verkleed als Kuifje, Luc en Ronny waren Jansen en Janssen, de drummer professor Zonnebloem en de bassist kapitein Haddock. En om het *what the fuck?*-gehalte nog op te drijven, zagen de twee achtergrondzangeressen eruit als Suske en Wiske. (Een van hen was trouwens Tina, met wie ik intussen getrouwd was, maar dat is voer voor een ander hoofdstuk.) Later die avond kregen Ronny en Luc, die serieus boven hun theewater waren, het nog aan de stok met twee kerels, die jammer genoeg voor hen twee agenten in burger waren. Zo draaide *Punkje in Oostende* voor hen uit in *Jansen en Janssen in een Oostendse cel*. Onze goeie vriend Joe Robeyns, een officier bij het Belgisch leger, heeft hen daar op zijn woord van eer laten uithalen.

Niet dat onze act veel met punk vandoen had. Onze grote inspiratie was de avant-gardistische en prettig gestoorde rock van Frank Zappa en dan vooral zijn plaat *Live at Fillmore East*. Maar in het Nederlands neigde het resultaat toch eerder naar cabaret, en dat was geen toeval. Nadat ik in 1972-1973 wel vier keer de film *Cabaret* met Liza Minnelli had gezien, raakte ik behalve in rockmuziek ook geïnteresseerd in de bredere podiumkunsten. Zo was ik fan van wat Neerlands Hoop in Bange Dagen deed, het cabaretgroepje van Freek de Jonge, Bram Vermeulen en in het begin ook nog Thé Lau. Of I Colombaioni, internationaal beroemde clowns uit Italië... Via Rik Moens, presentator op Radio 2, belandde ik trouwens zelf al eens op een podium. Hij en zijn vrouw Paula Stulemeijer behoorden tot de eerste generatie van Studio Herman Teirlinck

en vroegen me of ik toneelknecht wilde zijn bij hun voorstelling *Van mensen en hun scheve schaatsen*, een combinatie van humoristische teksten en muziek. Gaandeweg mocht ik zelf op de planken verschijnen, met wat komisch gestuntel, om de pauze aan te kondigen. Ik hing best vaak in Antwerpen rond, onder meer met Luk Bral, die ook op de Studio zat, en zijn toenmalige vriend Kurt Van Eeghem, die in Amsterdam een theateropleiding volgde. Die gasten hadden toen werkelijk geen nagel om aan hun gat te krabben. Op avonden dat het glas buiten was gezet voor de ophaaldienst, pikte ik hen met mijn auto op en gingen we samen op zoek naar leeggoed waar zij hun boterhammen konden mee kopen. In het Antwerpse undergroundcircuit vonden toen regelmatig zogenaamde 'happenings' plaats, avonden waarop allerlei kunstvormen samenkwamen op één bepaalde locatie. Soms ging die artistieke expressie wel erg ver. Ik kwam eens in een zaaltje terecht waar net onder het plafond kippengaas was opgehangen. De bedoeling was om daar tijdens een concert witte muizen over te laten lopen, en daar een blacklight op te richten. Een geweldig idee, ware het niet dat één ding over het hoofd was gezien: die muizen begonnen te kakken, misschien wel van de schrik, en na tien minuten was dat zaaltje, net zoals de muizen zelf, al leeggelopen. Hilarisch! Maar dat was het experimentele sfeertje dat halfweg de jaren zeventig heerste: er was niks, dus deed iedereen maar iets. En alles was oké, er heerste totale vrijheid.

NEDERLANDSTALIGE ROCK

Na elk probeersel kwamen Ronny, Luc en ik toch altijd weer bij onze echte ambitie uit: een band beginnen die zich spiegelde aan onze muzikale helden. Op Jazz Bilzen 1977 was ik erg onder de indruk geraakt van Elvis Costello, die ik later nog vaker heb gezien

met zijn begeleidingsband The Attractions. De energie die daarvan uitging! Nog in Bilzen zag ik toen ook The Clash en The Damned, een pak minder verrijnd, maar ook daar weer: tonnen energie en *attitude*. Die drie acts stonden geprogrammeerd op een zogenaamde extra punkdag, maar Costello en The Clash beschouwde ik niet als punk, maar eerder als respectievelijk new wave – zo voelde Costello's muziek aan, als een nieuwe golf – en rock. Dát waren de genres waarmee wij aan de slag wilden gaan, veel meer dan met punk. Ik vond dat dat genre niet veel meer deed dan de opstandigheid van de jaren zestig herkauwen, maar dan met een nihilistische boodschap eraan gekoppeld. Wij waren intussen al begin de twintig en doorprikten die holle slogans als *No future*. De Sex Pistols vonden we al helemaal fake. Dat was gewoon een door Malcolm McLaren gehypte marketingstunt die surfte op de golf van de punkbeweging. Frontman Johnny Rotten vloog naar verluidt zelfs in businessclass, terwijl zijn kompanen in economy moesten zitten. Rotten zag ik in 1978 aan het werk met zijn band PiL (Public Image Ltd) in Théâtre 140 in Brussel. Dat was zo'n pretentieuze schertsvertoning, inclusief arrogante bindteksten, dat het publiek in opstand kwam. Bassist Jah Wobble moest de woedende menigte wegstampen van het podium, brandblusapparaten werden leeggespoten, de situatie escaleerde totaal.

Dan had ik veel meer respect voor The Kids. Voor mijn generatie waren dat de echte pioniers: zij deden volle bak waar ze zin in hadden en hebben met dat je-m'en-foutisme veel deuren opengebroken voor beginnende bandjes in Vlaanderen. Hun optreden in het Rivierenhof in 1977 was voor mij een echte eyeopener. Toen dacht ik: 'Wow, dit soort Angelsakische muziek kan dus ook in België! En je hoeft er niet eens zo foutloos voor te kunnen spelen of zingen.' Dat was echt een keerpunt voor ons, omdat we eindelijk ons minderwaardigheidsgevoel konden afwerpen.

Het enige verschil was dat ik het in het Nederlands wilde proberen. Enerzijds omdat ik voelde dat ik mijn gevoelens of mijn boodschap nooit zo goed zou kunnen overbrengen in het

Engels. Anderzijds omdat ik wilde bewijzen dat het kon, rock en new wave brengen in het Nederlands. Als een echte band bovendien, want ik heb altijd deel willen uitmaken van een groep. Nooit is het in me opgekomen om als ‘Walter Grootaers & ...’ te beginnen, een formule die toen nochtans gangbaar was in de Nederlandstalige muziek. In de kleinkunst had je Wim De Craene en Kris De Bruyne, en verder ook Raymond van het Groenewoud en Johan Verminnen. Raymond bewonderde ik meer voor zijn teksten – denk aan de fantastische plaat *Nooit meer drinken* – dan voor zijn muziek, waarvoor hij de mosterd haalde bij verschillende genres. Johan rockte bijwijlen iets meer, wat ik wel kon smaken, en verdient een standbeeld voor zijn voortrekkersrol in de Vlaamse muzieksector. Zo heeft hij samen met mij, Ludo Mariman, Jan Hautekiet en Chery Derycke (echtgenoot van Elsje Helewaut en bassist van haar band Elisa Waut) de Vlaamse vereniging voor Zangers en Muzikanten (Zamu) opgericht en heeft hij zich altijd ingezet voor eerlijke Sabam-verdeling voor artiesten.

Ik wilde graag afwijken van dat beproefde concept van een zanger met daarrond de groep – en dat zeg ik met het grootste respect voor die muzikanten. Rocken in het Nederlands én als band, dat was de dubbele drijfveer toen we eind 1977 besloten deel te nemen aan een nieuwe muziekwedstrijd: *Humo's Rock Rally*.

NAAR DE FINALE!

‘We’, dat waren op dat moment – behalve ikzelf – Ronny Leyzen en Luc Imants op gitaar, Herman Maes op bas en Ronny Schoonis op drums. Een samenstelling die organisch tot stand kwam in het Liers-Antwerpse circuit, via connecties in een al bij al kleine vijver van muzikaal talent. Grappig detail: Ronny Schoonis kende ik meteen van zien. Bleek dat hij bij mij in de klas had gezeten

in Leopoldsborg! Hij was bij ons geïntroduceerd door Herman, die uit een welgestelde familie kwam. Hij woonde in een grote villa in 's Gravenwezel, waar een extra ruimte was waar we konden repeteren. Die eerste repetitie eindigde met een hilarisch moment: toen we via de tuin wilden vertrekken, in het pikdonker, werden we opgeschrikt door een zware plons, gevolgd door een hels gevloek: Ronny Leyzen was pardoos in het buitenzwembad gesukkeld, mét zijn gitaarkist.

Maar het was ons wel degelijke bittere ernst: als we meededen aan de *Rock Rally*, zouden we meteen weten of we iets te betekenen hadden. We hadden alleen nog geen naam. We spraken af dat iedereen een lijstje met potentiële namen zou meebrengen naar de volgende repetitie. Een greep uit de misschien wel zestig opties: Tapis Plein, Rust Roest, Deus Ex Machina, zelfs Arbeid Adelt – maar die naam hebben we wijselijk laten liggen voor collega's die drie jaar later een bandje zouden beginnen. Uiteindelijk kwam Luc, nogal *out of the blue*, met ‘De Kreuners’ voor de pinnen. Daar had ik meteen een goed gevoel bij. Dat klonk een beetje als de Engelse bands waar ik mee dweeptte, maar dan in het Nederlands. Ook het dubbelzinnige van dat kreunen – van plezier of van de pijn – vond ik top. Bovendien konden Luc en Ronny, die intussen hun Sint-Lukas-diploma op zak hadden, er grafisch wel iets mee. De beentjes van de K kregen voetjes, zodat het dansbare – of toch minstens het beweeglijke – werd gesuggereerd. Niemand kon toen vermoeden dat ‘De Kreuners’ zou *marcheren*, laat staan dat het zo'n belangrijke naam in de Belpopgeschiedenis zou worden. Op dat moment leek dat nog allesbehalve vanzelfsprekend.

Hoewel 1978 algemeen wordt beschouwd als het oprichtingsjaar van De Kreuners, schreven we ons al aan het eind van het voorgaande jaar in. We hoefden niet eens een tape in te sturen, wat veel zegt over het aantal Vlaamse rockbands op dat moment. We

kregen te horen dat we in maart moesten deelnemen aan de laatste preselectie in de reeks, in de Lux in Herenthout, op een steenworp van Lier. We repeteerden snel twee nummers en de verplichte cover – dat werd *De lamp*, een vertaling die ik maakte van *The Hard Way* van The Kinks. Dat nummer staat op de plaat *Schoolboys in Disgrace*, een conceptalbum over schoolgaande jeugd, en gaat over een *headmaster* die eigenlijk zegt: wie niet horen wil, moet voelen. We waren die avond als allerlaatste aan de beurt en waren strontnervuus. Maar ik pompte die gasten vol adrenaline door te zeggen dat we niets te verliezen hadden en we jaagden onze drie nummers er in een hels tempo door. Het publiek, dat de hele avond een passieve indruk had gegeven, schoot meteen wakker en lustte kennelijk pap van onze no-nonsense-aanpak. Met veel branie verlieten we het podium, maar het was toch bang afwachten toen de jury, na die laatste preselectie, alle finalisten bekendmaakte. Toen ze als allerlaatste naam ‘De Kreuners’ afriepen, werd dat in de Lux op applaus en gejuich onthaald. Deugddoend natuurlijk, net als de woorden van jurylid Marc Didden, die me na afloop toevertrouwde dat de jury al na 45 seconden unaniem was over onze finaleplaats. Al verhoogde dat tegelijk ook de druk, en daar waren we misschien nog niet tegen opgewassen.

De finale in de Beursschouwburg in Brussel was immers al twee weken later, en tegen dan moesten we één extra nummer hebben. Omdat iedereen ook een job had en moeilijk samen te krijgen was, hebben Ronny en ik daar met zijn tweeën over gebrainstormd, en het resultaat van ons getiktak was *In petto* (‘Ik hou jou in petto voor de volgende nacht’), een Presley-achtig nummer, maar dan steviger. Alleen hadden we amper tijd gehad om te repeteren, waardoor we voor die finale nog zenuwachtiger waren dan voor die preselectie in Herenthout. We overwogen zelfs even om de avond voordien af te bellen, maar vonden uiteindelijk dat we dat niet konden maken.

Die faalangst verbeterde er niet op toen we zagen met wat voor materiaal die andere bands op de afspraak verschenen. Once

More (de latere winnaar en voorloper van Luna Twist) en Clown (dat derde zou worden) haalden een hele *wall of sound* uit hun lichte vrachtwagen tevoorschijn, terwijl wij daar aankwamen met onze kleine autootjes – onder meer een 2pk en een Renault R4 – en elk ons eigen versterkertje. Samen met Stage Beast (een extreme punkband die tweede werd) leken wij de enigen die uit het arbeidersmilieu kwamen. We waren zwaar onder de indruk, zelfs wat geïntimideerd. Een en ander zorgde ervoor dat ons optreden behoorlijk de mist inging. Geen top drie dus.

ROCK-'N-ROLL = TRIAL-AND-ERROR

Zodra de eerste ontgoocheling daarover was weggeëbd, en Marc Didden in *Humo* een positieve recensie had geschreven, raapten we onze moed weer bij elkaar: die finaleplaats betekende toch wel iets, en blijkbaar waren we op z'n minst opgevallen. We moesten op de ingeslagen weg verdergaan, dit kon weleens serieus worden! Daarop zijn we als gekken beginnen te repeteren – zes maanden aan een stuk, twee of drie keer per week – om toch maar genoeg materiaal te hebben voor een volledige liveset. We timeden dat ook, tot we aan een uur geraakten – daarna konden we altijd nog wat Engelstalige covers spelen. We namen die repetities op cassette op, en probeerden daarmee optredens te versieren in kleine en iets grotere cafés, voor maximaal tweehonderd man. In het begin waren we zelfs bereid om helemaal gratis te spelen. In ons allereerste contract stond: ‘De Kreuners komen spelen voor twee bakken bier en twee flessen cola. Wij zorgen voor de ambiance.’ Dat laatste was geen loze belofte. Wel waren we meestal zo nerveus dat we al na drie kwartier door ons repertoire zaten. ‘We zijn al klaar’, gaven we dan toe aan ons publiek. ‘Maar als jullie dat

willen, beginnen we opnieuw.' En dat wilden ze, dus gaven wij er nog een lap op. We merkten dat onze rechttoe-rechtaan-muziek wel aansloeg en bouwden in geen tijd een stevige livereputatie op.

Toegegeven, af en toe gebruikten we wel truken van de foor om publiek te lokken. Zo kwamen we in 1978 op het lumineuze idee om op de affiche voor een concertreeks een groepsfoto te nemen met daarop ook een knappe blonde vrouw, type Debbie Harry van Blondie. Het gedroomde lokmiddel voor de nog niet zo bekende band die we toen waren. We werden dan ook telkens een lichte ontgoocheling gewaar toen op het podium vijf mannen verschenen, zonder enig spoor van die blondine. Pas voor het slotnummer, *Doe de kreun*, ging ik de vrouw in kwestie in de coulissen halen. Groot was de verbijstering van het hunkerende publiek toen bleek dat het geen echte vrouw was, maar een levensgroot bordkartonnen exemplaar dat het merk Kodak, wellicht ook als lokmiddel, verspreid had bij fotografiewinkels. Gelukkig maakten die ontgoocheling en verbijstering meestal meteen plaats voor algemene hilariteit. Dat soort humoristische interactie met het publiek was een van de handelsmerken van De Kreuners, en vergrootte alleen maar onze populariteit.

Dat helse tempo van werken, repeteren en optreden was echter niet aan iedereen besteed, zo zou al snel blijken. De bezetting van De Kreuners heeft in die beginjaren dan ook heel wat veranderingen ondergaan. Drummer Ronny Schoonis koos na de *Rock Rally* voor een andere band, waar hij al langer bij speelde. Na een dik jaar met Jeff Van den Broeck nam Patrick Van Herck eind 1979 de stokjes voor langere tijd over. Herman Maes zei dan weer vaarwel om zich bij de Bhagwan-beweging aan te sluiten. Hij werd vervangen door Philip De Waegh, die op zijn beurt werd opgevolgd door Boud Willemsen. Maar de ingrijpendste wijziging gebeurde al in de zomer van 1978, toen Luc Imants en ik besloten om afscheid te nemen van Ronny Leyzen. Met pijn in het hart, want hij was een

stichtend lid en een ongelooflijk sterke gitarist. Alleen genoot hij iets te liederlijk van het rockbestaan en had dat een weerslag op zijn focus op het podium. Ronny ontpopte zich daarna tot een begenadigd fotograaf en een internationale autoriteit in het vliegvisseren, waarover hij talloze artikels en ook enkele boeken heeft geschreven.

Het was Herman Maes die, voor hij zelf vertrok, Erik Wauters als vervanger naar voren schoof. Zij kenden elkaar van in de middelbare school en van bij een ander groepje uit die tijd, Diver, waar ook Marc Van Rooy bij actief was. Eriks jongere broer Peter was trouwens nog bassist geweest van War. Eriks komst zou een cruciale 'transfer' blijken, want hij had precies het talent én, op dat moment zeker zo belangrijk, de gedrevenheid die ik zocht om De Kreuners naar een hoger niveau te tillen.

Ik durf gerust te stellen dat Erik, Luc en ik in die beginperiode de drijvende krachten waren. Wij wilden het doodgraag en deden er alles voor. Elke vrije seconde investeerden wij in De Kreuners, in die beginperiode hebben we uren met zijn drieën aan nummers zitten sleutelen. Dat gebeurde vooral in Ranst, bij Erik thuis, want op drie andere locaties, zoals het zaaltje achter café 't Goed Voorbeeld in Lier, werden we buitengegooid. Na een halfuur repeteren kwam de politie alles stilleggen wegens 'te veel lawaai'. Ook elke cent die we overhielden, investeerden we in De Kreuners door bijvoorbeeld beter materiaal te kopen – zij het meestal nog altijd tweedehandsmateriaal dat al eens de geest durfde te geven. Zo was het niet uitzonderlijk dat de versterker voor de zang halfweg een optreden opbrandde, waarna we mijn stem dan maar aansloten op de versterker voor de gitaar. Die zelfredzaamheid vond ik geweldig – pure rock-'n-roll, en vaak ook trial-and-error. Ook op dat vlak was Erik een geschenk uit de hemel, want hij was bijzonder handig en creatief. Voor licht en geluid moesten wij meestal zelf zorgen, dus wat deed Erik: hij spoot een kachelbuis helemaal zwart en stak er een lamp in die ik met mijn voeten kon bedienen. Het waren jaren van geploeter, maar ik zou ze voor geen geld ter wereld willen inruilen.

FOTOKATERN

1. Walter op acht jaar: toen nog een brave jongen...
2. Het gezin Grootaers in Duitsland, met vlnr Walter, Ivan, een nichtje, Ronald, Luc en Guy op moeders schoot.
3. De zes broers Grootaers netjes op een rij: Alain, Guy, Ronald, Walter, Ivan en Luc.
4. De hele familie Grootaers samen met vlnr Ronald, Alain, Ivan, moeder en vader, Guy, Luc en Walter.
5. Walter in zijn beginjaren als zanger: het podium werd zijn biotoop.
6. Bij de presentatie van de allereerste single in Herenthout, Nummer 1 – Arno komt een stukje meezingen met Walter...
7. De eerste versie van De Kreuners in 1978, met vlnr Luc Imants, Jeff Van den Broeck, Walter, Herman Maes en Ronny Leyzen.
8. De tweede versie van De Kreuners in 1979, met vlnr Erik Wauters, Walter, Jeff Van den Broeck, Luc Imants en Herman Maes.
9. Voor de affiche van een toernee in 1979 werd een blondine op de foto 'gezet'. De verwachting van het publiek was dat De Kreuners zich hadden verrijkt met een zangeres. Helaas, het was slechts fake (Photoshop avant la lettre)...
10. Een beeld van 1981 met Jan Van Eyken nog op basgitaar, en Erik Wauters en Luc Imants op gitaar.
11. Verenigd met 'het meisje met het blonde haar', Chris Lomme
12. Walter en dochter Layla, vereeuwigd in de gelijknamige song.
13. Samen met de Antwerpse punkgroep Kommeniste op een affiche voor een optreden in Koningshooikt, eind jaren 70.
14. Affiche van de Spooktournee waarbij De Kreuners een tijd 'klein' gingen optreden in cafés en zaaltjes, en zonder aankondiging.
15. In de Joepie met het obligate vragenlijstje van tienerfans...
16. Opener van Rock Werchter in 1981.
17. Ereasten in Werchter 2012 tussen Lenny Kravitz, Sting en Kaiser Chiefs.
18. De Kreuners in de hoogdagen van de jaren 90 met Berre Bergen, Erik Wauters, Jan Van Eyken, Walter en Ben Crabbé.
19. Walter met de betreurde Berre Bergen, vrouwenmagneet én getalenteerd artiest.
20. De kameraden Van Eyken en Grootaers bij een optreden op de luchthaven van Oostende, jaren 90.
- 21.–22. Bij een optreden op de Antwerpse Groenplaats begin jaren 90 kropen duizenden mensen op daken en terrassen, om toch maar een glimp van De Kreuners te kunnen opvangen.
23. Een reünie van het legendarische De Drie Wijzen, met presentator Kurt Van Eeghem en Jacques Vermeire, Gerty Christoffels en Walter.
24. Het derde en laatste afscheidsconcert in het Sportpaleis op 12/12/12.
25. De meeste recente (en huidige) Kreuners-versie, met Erik Wauters, Walter, Jan Van Eyken, Axl Peleman en Ben Crabbé.
26. Het kruim van de Belgische muziek bij de opnames van de soloplaat in 2023 met David Poltrock, Stef Kamil Carlens, Axl Peleman, Mario Goossens, Joost Zweegers, Ruben Block, Michel Dierickx en Rick Tubbax.
27. Het jonge gezin Grootaers nu: bovenaan echtgenote Nicole, Walter en Josh; onderaan Lila en Luka.
28. De kleinkinderen Kasper, Viktor en Oscar

